

Ingálfrur av Reyni, listamaður:

Eg hevði verið ótryggari í lívinum

— um eg ikki hevði trúna á Gud

- Ein serkønur á listauppbóðsøluni hjá kenda felagnum Brun & Rasmussen í Keypmannahavn var einaferð spurdur, um fólk høvdu serlig ynski um innihald, tá tey keyptu listaverk.

- Hesin svaraði, at fólk helst vildu keypa myndir við dramatiskum og spennandi innihaldi, og at átrúnað listaverk, vóru torførast at selja, sigur Ingálfrur av Reyni.

- Eg hugsi, at tað er nógvar sannleiki at finna í hesum orðum. Tá fólk koma til mín og biða meg mála ávíst motif, so sigi eg nei. Eg orki ikki longur, tí eg kann við vissu siga, at málingurin ikki verður væleydnaður!

Í trøngastu arbeiðsárum mínum var tað mangan man-

nminkandi at vera listamaður, tí tú noyddist at mála málingar, sum tú innast inni ikki kundi góðtaka.

Litlilátin listamaður

Tá tú trínur inn á listaverkstaðin hjá Ingálvi av Reyni, stendur eitt krøft í manshædd miðskeiðis í rúminum. Ingálfrur av Reyni kemur at bjóða vælkomin og sigur, at hann í løtuni arbeiðir við málninginum, sum er ein genta, men at hon ikki rættiliga er komin fram enn ... Hon hevur verið sjónligari, men er nú kámað eitt sindur. Listamaðurin hevur arbeitt við hesum málningi síðani í vár.

Ingálfrur av Reyni sigur umberandi, at her er so kalt

inni, men at hann ikki orkar hita tá hann arbeiðir. Nógvar terpentindampur er, og tað ger tað ikki leittari.

Ingálfrur av Reyni verður mangan nevndur innan list, sum tann listamaður, ið hevur virkað kveikjandi fyri unga ættarliðið.

Sjálvr er hann so litlilátur, at tú ikki fært hann at siga stórvegis um egnu listaverk - og als ikki at seta árstal ella annað, sum kann geva eina hómig av, nær júst hann bleiv góðkendur listamaður.

Neytakonurnar eftir Landavegnum

Ingálfrur av Reyni er rættur hanvarmaður. Hann varð

borin í heim í 1920, og foreldrin vóru Christina og Jens av Reyni. Teir vóru tríggrir brøður.

Barnaðrin minnst hann aftur á við gleði. Tá vóru bert eini 3000 fólk í Havn, og øll kendu hvønn annan.

Jens av Reyni var reidari og handilsmaður, og børnini lærdu tíðliga at ganga í samkomuni Ebenezer. Uppá fyrispurning um tað var krav frá foreldrunum, sigur Ingálfrur, at tað var als ikki talan um krav. Tað var bert náttúrligt, at vit leitaðu hagar.

Um persónligu trúgv sína sigur Ingálfrur av Reyni: - Eg dugi ikki at ímynda mær, hvussu eg skuldi livað við ongari trúgv. Eitt veit eg, eg hevði verið ótryggari í lívinum,

Myndir: Kalmar

orð: Dagny Joensen

um, um eg ikki hevði trúna á Gud!

Hvat vit spældu sum børn? -

Jú, vitingu nógur burtur í haga og eftir oyggi. Um eg skal siga nakað ávíst, so minnst eg havnarkonurnar, sum fóru út eftir Landavegnum um morgnarnar við kúni. Tá høvdu nógvar húsarhald kúgv. Eisini minnst eg, tá tey stóru seyðafylgini komu til skáturvirkis hjá Lamba-Jóannes. Fólk komu til gongu við teimum, úr Skælingi, Norðadali og Syðradali, eins og lambafylgini úr Kaldhæk og Kollafirði komu við mjólkabátinum.

Hvat var spæl og ikki, veit eg neyvan. Gerandisdagurin var hugtakandi og spennandi. Eingir vegir vóru og fólk ferðabúst á rossavogni ella til gongu.

Hvussu tíðliga gjørdi tú av at gerast listamaður?

- Tað var ein dreymur, sum eg haldi altíð hevur ligið í huganum. Eg var um 10 ára gamal, tá eg teknaði ommu. - Yll børn tekna, tað vita vit, men oftast gevast tey við hesum, tá tey verða stórr. Eg gavst ongantíð, og mundi vera um 12 ára gamal, tá eg byrjaði at seta litir til tekeningarnar.

Tá Ingálfrur av Reyni var 14 ára gamal fór hann til skips

Óteljandi framsýningar hevur Ingálfrur av Reyni havt í Føroyum, men hann er eisini ein hin kendasti listamálari uttan fyri landoddarnar. Framsýningar hansara hava verið á kendastu stöðum í Norðurlondum - eitt nú Charlottenborg, Den Frie, í Danmark, Listasavninum í Íslandi, Finnlandi, Svøríki og Noregi, eins og hann hevur verið við í fleiri ferðasýningum, har mætastu listafólk í Norðurlondum hava verið umboðað.

við Høgoyggi, sum pápin átti. Hetta var framaskip, sum sildi til Bretlands, Týsklands og Norðurlond.

- Eg haldi at eg hevði hug til sjólvíð, men eg var eisini skúlatroyttur og rýmd úr 3. real, tí tað kendist so trøngligt á skúlabenki.

15 ára gamal fór eg í land, og byrjaði av álvara at hugsa um framtíð mína.

Var tað ikki ov tíðliga at avgera lívsleiðina?

- Nei, tá í tíðini fóru ungafólk tíðliga heimanfrá og út at arbeiða. Áheysti 1938 fór eg til Danmarkar at ganga á tekniskúla. Tá eg hevði gingið har í fyra ár, fór eg á Kunstakademíð at læra víðari onnur fyra ár, til eftir kríggið, tá flestu føroyingar í Danmark komu heim aftur.